

Societat

Reptes socials

Immigrants en terra ferma

El testimoni d'èxit de dos joves estrangers que van arribar en pastera

CARINA FARRERAS
Barcelona

Ahmed Mansur (Kumasi, Ghana, 2001) farà 24 anys al gener, satisfet per haver completat el somni de quan era petit: estudiar, formar-se, convertir-se en un d'aquells blancs europeus que arribaven a l'escola del seu poble per fer una xerrada. "Jo vull ser com ells".

Alumne aplicat i somniador, un dia d'examen no el van deixar entrar a la seva escola, una escola catòlica a Ayigya Zongo, a Kumasi. "La teva família no ha pagat la quota". El seu pare havia perdut la feina i ell, amb 16 anys, i els seus cinc germans van haver d'abandonar les aules.

"Europa...". Es va escapar de casa i se'n va anar a Accra, la capital de Ghana, a treballar. Va agafar la motxilla amb el registre de naixement i un paper amb el telèfon familiar i va pujar a la cabina d'un camió, previ pagament de 250 euros. "Europa, què sabia jo d'on era si no l'havíem estudiada a geografia?".

El van deixar a Burkina Faso. L'aprofitament de les persones que es desplacen és una constant i l'Ahmed va ser testimoni de robatoris, violència, agressions sexuals, ossos al Sàhara de viatgers que compartien el mateix somni.

Va seguir un camí que no recomana a ningú, els corredors terrorífics de la immigració il·legal que condueixen i vomiten joves al Vell Continent, malparats del viatge, amb poques opcions de progressar. "Molts immigrants com jo tenen un talent enorme que es malgasta", assegura l'Ahmed.

També hi va haver gent generosa durant el viatge, com ara la dona algeriana que, amb els seus fills, el va portar a l'hospital quan va tenir un atac d'apendicitis. El seu marit va pagar la garantia que no li passés res en el trajecte a Espanya. O l'home que el va portar flotant des de la pneumàtica-pastera l'últim tram de mar fins a una de les platges de Las Palmas quan va veure que no sabia nedar. Va treballar a Almeria, 10 hores a canvi d'un entrepà i 5 euros, aquest és el preu del jornal de l'il·legal.

Europa el va trobar brut, famolenc i derrotat. Els papers s'havien mullat i ja no es veien les lletres que testificaven que era menor d'edat. Seguia els turistes dels *tours* de Barcelona quan va arribar, gent estrangera com ell, però amb passaport i visat. Vivia al carrer. Tenia gana i por.

"Em vaig enfonsar davant una parella de Mossos d'Esquadra. Vaig pensar que em deportarien, però em van convidar a un kebab en un restaurant. Em van tran-

LLIBERT TEIXIDO

Somnis. L'Ahmed fotografiat a l'Escola del Treball, on va obtenir el títol. S'ha matriculat a Enginyeria Informàtica a la UOC. Treballa per a la multinacional NCR, que ofereix solucions informàtiques a colònies de comerços. Es traslladarà a viure a Vic, per ser a prop dels clients. Envia diners a casa i paga els estudis dels seus germans

"He tornat d'Erasmus al meu país, d'on vaig emigrar"

quil·litzar i em van portar a la Fiscalia".

Va anar a un centre de menors. Havien passat sis mesos des que va sortir de casa seva i, al contrari del que ell pensava, el seu viatge va ser meteòric respecte al que els costa d'arribar a molts altres joves.

Han passat vuit anys. L'Ahmed s'expressa amb claredat en català i castellà, llengües que es va obstinar a estudiar tot just arribar, ja que va entendre que eren claus en la seva progressió. Ha estudiat un programa de formació i inserció, un grau mitjà i un de superior de la família d'informàtica. Ara combina la feina a jornada completa en una multinacional d'informàtica

amb el primer curs d'Enginyeria Informàtica a la UOC. És monitor de lleure i col·labora en colònies per a persones amb discapacitat. Ja té papers arreglats. Fa dos anys que l'impost de la renda li dona positiu. Envia diners a la seva família i els seus germans han tornat a l'escola.

En aquest temps ha estat clau el nom d'Irene Tovar, l'educadora social que li va tocar en sort i que va comprendre els seus desitjos de formar-se, la mateixa que va trobar els camins per esquivar les rigideses administratives, resoldre paperassa, demanar beques, garantir habitatge o convèncer entitats (Fundació Superació, la Fundació Gedi, la Fundació Com-

AM

tal, el Centre Colectic, Ser micro, l'Escola del Treball de Barcelona o Infinitos Somriures) de les ganes genuïnes de progressar de l'Ahmed. La Irene va ser la que va continuar parlant amb la seva família de Kumasi quan a l'Ahmed se li va trencar la veu sentint, per primera vegada després d'un any, la veu de la seva mare.

A l'estiu del 2023, l'Ahmed va tornar a Ghana. Va fer el camí de tornada amb avió, gràcies al Servei Espanyol per a la Internacionalització de l'Educació (Sepie), que organitza els projectes de mobilitat d'estudiants Erasmus. Va fer pràctiques a l'empresa Nasco Feedings Mind, creada per Ousman Umar, premi Princesa de Gi-

rona, a Accra. El cap de setmana va agafar un bus cap a la seva ciutat. Havia corregut la veu i família, amics, veïns l'esperaven a l'estació. Va portar tauletes i ordinadors de segona mà als seus germans, que fins aleshores estudiaven els teclats memoritzant-los amb un dibuix a la pissarra. Va pagar wifí (casa seva ara és el centre veïnal per veure el futbol).

Aquella primera nit la seva mare va entrar tres vegades a la seva habitació i en silenci va contemplar el seu fill. "Em va dir que només volia comprovar que era viu".

L'Ahmed va recollir el premi Sepie la setmana passada al Teatro Real de Madrid en reconeixement de la seva trajectòria. ●